

שיחרור המטוס החטוף ונוסעיו הצליח לדחוק הצידה אפילו את המאורעות האדיריים של ציפולובקה.

כי לא היה זה רק סיומה של פרשה סנסציונית. סביב הטיפול בהחזרת המטוס געשה מלחמה שפילגה את ממשלת-הליכוד. בסעם הראשונה מאז הורכבה הממשלה, הובאה לכלל הכרעה בעייה מסוימת, הקשורה ביוחסי ישראל-ערב. בפעם הראשונה היו השרים חייבים להכריע בין שני קהלים: ה"שימוש בכוח, או חיפוש מוצא של שלום. ייתכן שההכרעה למען דרכי-שלום יכלה ליפול רק מכיוון שהבעייה היא בעייה מישית. לכן גם הנץ התקף ביותר לא איים להסיק מסקנות. אבל בכל זאת נוצר תקדים, והמאמינים בשלום שאבו ממנו עידוד.

קבוצה הקוראת לעצמה קוֹסְטֵר (קבוצה ישראלית נגד טיבוב רביעי) הפיצה גילויי דעת, ששם את הדגש על הנקודה המרכזית של פרשת המטוס: "המשאומותן העקף י" הנכונות ליתורים הוכיחו את עצמם בצורה חד-משמעית, בעוד שנוסחת משאומותן ישיר לא הצליחה לקדמנו אפילו צעד אחד, והפכה לנוסחת-קסמים להרחקת כל הסדר של שלום למעשה.

...המטוס הוחזר באמצעות ויתורים — מדוע לא השלום? ... אנו צריכים לשלום לפחות כמו למטוס בואינג!"

רת

"קברן נבזה!"

מול "בני בליעל!"

יהודה צדוק, תושב גבעתי-מרכזי בירושלים, נהרג לפני חצי שנה בתאונה. אבל אין נותנים לו לנוח בשלום על מישכבו. מה שקרה לו אחרי מותו הפך לסלע-מחלוקת, ובשבוע הבא יישמש עילה לתביעה משפטית. "ימי שני חיו מעט ורעים היו", נאמר ב"כרוז שהופץ ימים אחדים אחרי מותו. "והנה במותו, אחרי יסורים קשים, עטו על בשרו הפאחולוגים מנתחיה-המתים מבית-החולים הדסה בירושלים, וביד זדון ואכזרית ביתר-הוא ללא רחם, חיללו כבודו ומענו כמנו מנוחת עולמים."

קרוביו, ממשיך הכרוז לספר, הביאו מומחה מחברה קדישא שיבדוק אם חסר משהו לגופה. אבל "עמד לשטן איש החברה קדישא של עדתנו בשם אברהם סיחי ולא נתן למומחה לגשת אל הנפטר ז"ל... אין דרך אחת להסביר את התנהגותו של אברהם סיחי אלא בזה שהוא שיחף כאן פעולה עם הפאטולוגים עבור בצע-כסף."

"אותם ארורים!" הכרוז המשוכפל מופנה "אל אחינו יוצאי תימן", ולכל אורכו חוזרת הנימה העדתית, של תימנים המדברים אל תימנים: "האיש הזה אין לו זכות להמנות בין אנשי חברה קדישא של עדתנו, אחרי שהוא איננו אלא קברן גיבזה מחברת הטומאה — הפאטולוגים."

על כן אך טבעי היה, שכעבור זמן קצר נכנס לתמונה הוועד הכללי לקהילת התימן בירושלים. הוא פירסם כרוז המופנה אל "אל ציבור יוצאי תימן" ואשר מסרתו להוכיח, כי כותבי הכרוז הראשון היו אשכנזים, וגם שקרנים.

"מעשה שהיה כך היה: אחד מבני העדה נפצע בתאונה מחרידה, ולאחר אישפוז ב"בית-החולים הדסה, משך ימים אחדים, נפטר. חברה קדישא שלנו בדקו את הגופה וניכחו שלא נעשה בה ניתוח שלאחר המוות... (הם) טיפלו במת כראוי, רחצוהו במעמד המשתפחה ורבים מבני העדה, וכרכוהו בתכריכים.

"כשהחלו להספידו באו אנשים מהעדה ה"אשכנזית ורצו לפתוח את התכריכים ולגלות את המת, בניגוד לגמרא מפורשת שאינם רשאים לנחלו. כל הנוכחים שם התנגדו להם וגרשוהם בחרפה. למחרת יצאו אותם אנשים בני-בליעל בכרוז מלא חרפות ושיקוצים על החברה קדישא שלנו... האם בשם המתים יתירו לעצמם לשקר ולאנוץ את החיים?

...אותם ארורים קובלים שלא נתנו להם לבדוק את הגופה ועם זאת באותו

(המשך בעמוד 18)

אם אלוך רודף - צריך פשוט לברוח!"

חשב נהג ה"סאב" וכן התפתח מירדף מסוכן

ראה קצין בדרגת אלוף רודף אחריו ומפעיל את הסירנה שבמכוניתו.

שבאבו לא ידע בדיוק לשם מה רודף אחריו ה"אלוף" — אבל הסיק במהירות את המסקנה, שאם אלוף החליט לרדוף אחרי אורח, סימן שמשוהו לא ידע מה, אבל החליט לברוח.

וייצמן

יום שני חוד

כ"י להבין מדוע החליט שבאבו להימלט מן האלוף יש לחזור 12 שעות קודם לכן, לדירה ב"שכונת-התקווה, שם גרים הוריו של י"ש ראלי הנושא את ה"שם אריק עינב.

אריק היה פעם סדר בדפוס הארץ וחברו הטוב של שבאבו. יחד היו מבצעים מעשי-הרפתקאות של נערים. לפני שנתיים ירד עינב לארצות-הברית, ושאם שם אשה עתה בא לביקור בישראל. אותו יום נסע עינב במכונית שכורה, לרמת-

ה"סתכל בציוור המקיף עמוד זה. הוא מהמה מירשם גם של מירדף-מכוניות עוצר-נשימה ש"התחולל השבוע ברחובות תל-אביב, נוסח "ימי ש"קאנו העליונים."

המירדף התחיל בבוקר יום החמישי האחרון, ליד הצטלבות תל-ברוך שבדרך חיפה, נמשך לאורך קילור-מסרים רבים — עד לליבה של תל-אביב, שם הסתיים בצורה דרמטית ליד היכל-התרבות.

מירדף זה, שהכיל את כל הסמנים המאפיינים דהרות-מכוניות בסרטי-גאנגסטרים אמריקאיים, יכול היה להיראות כקומדיה של טעויות לולי גרם לפצ"עם של שני אנשים, סיכן את חייהם של אחרים.

הסימה עז איתנועה

ב"בוקר יום החמישי האחרון נסע ראש-אג"ם, האלוף עזר וייצמן, במכונית הפליימוט הצבאית שלו (המכונית השחורה בציוור) מביתו ללישכתו ב"קריה. עימו במכונית היו טרמפיסטים.

בדרך חיפה, ליד הצטלבות תל-ברוך, הבחין ה"אלוף בתאונת-דרכים משולשת של מכוניות שניכנסו זו בזו, כמה שניות אחרי-כך כשהלך על פניהן ב"מכוניתו, במסלול השמאלי של דרך-חיפה, פרצה לפתע מכונית ברחוב הצר שבינו לבין המכונית ש"נסעה לימינו, עקפה אותו — וזינקה קדימה במהירות.

האלוף ירה בשבאבו

הגולן, שבאבו חיכה לו בבית-הוריו עד חצות ה"לילה. כשתור עינב ביקש משבאבו, שהוא בעל רשיון-נהיגה, להסיע שניים מקרובי משפחתו ל"רענה. שבאבו מילא בריצון את בקשת ידידו הטוב, "כשחזרתי", סיפר שבאבו, "שאל אותי אריק אם מתחשק לי לנסוע עוד. בטח שהסכמתי. שאלתי אותו אם מותר לי לקחת איתי שני חברים, מנחם ושלמה, שהוא מכיר אותם. הוא הסכים ונתן לי את מפתחות-המכונית. הוא רק ביקש שאחזיר את ה"מכונית עד שמונה בבוקר, כי הוא רוצה להחזיר אותה למשרד ששם שכר אותה.

"לקחנו את המכונית ונסענו לדיזנגוף. אחרי-כך נסענו לרחוב החשמונאים לדיסקוטק סאני. העלינו שם שתי בנות שאנחנו לא מכירים ולקחנו אותן הביתה. משם נסענו לטייל ברחובות בתים. הדלק הלך להיגמר — ואז נסענו לתחנת-דלק בדיזנגוף. "לא היה מה לעשות ומישהו הציע לנסוע ל"נתניה. בדרך עצרה אותנו המשטרה, בדקה את התעודות שלנו ונתנה לנו להמשיך לנסוע. בנתניה לא היה מה לעשות והחלטנו לנסוע לחיפה לבקר שם את דודתי ולהציע לדוד שלי — אולי הוא רוצה שניקח אותו לבקר את הורי בתל-אביב.

"כשהגענו לחיפה היה כבר ארבע וחצי בבוקר. ישנו חצי שעה במכונית, ליד קפה גינתי, על ה"כרמל. אחרי-כך נסענו לראות אם יש מה לעשות בגן-האם. הכל היה סגור והחברים שלי היו צמאים. עמדו שם ארגונים עם חלב והם ירדו ולקחו חמישה בקבוקים. שניים מהם שתו ושלושה הכניסו לאוטו. "נסענו לדודה שלי ושתינו שם קפה. אמרתי לה שלום ולהתראות והתחלנו לחזור לתל-אביב, כי הייתי צריך להחזיר את האוטו בשמונה. בעשרים לשמונה היינו ליד הצטלבות תל-ברוך וראינו שם תאונה משולשת. משם המשכנו הלאה לתל-אביב. אני נסעתי במסלול הימני. מצד שמאל שלי נסעה מכונית פליימוט צבאית. ישב שם איוה אלוף, היו

(המשך בעמוד 22)

היה זה אוטו בעל צבע אפור-כהה מדגם סאב (המכונית הלבנה בציוור). לפי מיספר הוזהו שלו ניתן היה להבחין שזו מכונית שכורה. ישבו בה שלושה צעירים, שניצאו חשודים בעיניו של האלוף. ייתכן שהצורה הבלתי-זהירה בה עקפה המכונית את מכוניתו העלתה את חמתו; ואף ייתכן שקישר אותה לתאונה שראה. על כל פנים, האלוף החליט לרדוף אחרי המכונית, לעוצרה ולהטיף מוסר לנהגה. לאחר-מכן סיפר האלוף וייצמן, כי חשד שהמכונית נהגה בידו ערבים, ולכן פתח אחריה במירדף. עזר וייצמן הצליח להדביק את מכונית הסאב ליד הרמזור שבצטלבות דרך-חיפה ויהודה המכבי. היא נעצרה ליד הרמזור, כשלפניה מיספר מכוניות — והאלוף נעצר לפניו וחסם את דרכה.

כשראו זאת האנשים שבמכונית ה"סאב, הם עלו על אי-התנועה החוצה את הכביש, ירדו ל"מסלול הנגדי, עק"פו את המכוניות שעצרו לפנייהם וחזרו למסלול המוביל לעבר תל-אביב.

עתה היה ברור לאלוף שמשוהו לא בסדר במכונית זו. אם נהג מעז להסתכן בצורה כזאת כדי להמיק ממנו, סימן הוא שהוא מנסה לברוח. האלוף הפעיל את הסירנה שבמכוניתו ופתח בדהירה בעיקבות המכונית הבוחרת.

אותה שעה נהג במכונית הסאב השכורה שלמה שבאבו, צעיר בן 20 מתל-אביב, בנו של פקיד במוסד ציבורי בתל-אביב. הוא לא הכיר את האלוף וייצמן. הוא סתם היה אחוזו פחד-מוות: כי

שבאבו